

1. ABRIL'74

Companys, si sabeu on dorm la lluna
blanca
digueu-li que la vull
però no puc nar a estimar-la,
Que encara hi ha combat.

Companys, si coneixeu el cant de la
sirena
allà en mig de la mar
jo l'aniria a veure,
Però encara hi ha combat.

I si un trist atzar m'atura i caic en
terra
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant he estimat.

Si guanyem el combat

Companys, si enyoreu les primaveres
lliures
amb vatros vull anar
que per poder-les viure
jo me n'he fet soldat.

I si un trist atzar m'atura i caic en
terra
porteu tots els meus cants
i un ram de flors vermelles
a qui tant he estimat,
quan guanyem el combat.

2. BELLA CIAO

M'he alçat ben d'hora, de matinada,
**oh, bella, ciao, bella, ciao,
bella, ciao, ciao, ciao**
m'he alçat ben d'hora, de matinada
i m'he trobat els repressors.

Porta'm on vagis, tu, partisana,
**oh, bella, ciao, bella, ciao,
bella, ciao, ciao, ciao**
porta'm on vagis, ai!, partisana, ans
que em mori sola aquí.

I si em moria entre els teus braços,
**oh, bella, ciao, bella, ciao,
bella, ciao, ciao, ciao**
i si em moria, entre els teus braços,
obre un sot i enterra-m'hi.

Un sot a l'ombra d'algun dels arbres,
**oh, bella, ciao, bella, ciao,
bella, ciao, ciao, ciao**
un sot a l'ombra d'algun dels arbres
que floreixen cada abril.

I aquells que passin prop del meu
arbre
**oh, bella, ciao, bella, ciao,
bella, ciao, ciao, ciao**
i aquells qui passin prop del meu
arbre es recordaran de mi.

Que a sota l'ombra d'aquest bell
arbre,
**oh, bella, ciao, bella, ciao,
bella, ciao, ciao, ciao**
hi jeu l'amor d'una partisana
morta per la llibertat!

3. L'ESTACA

L'avi Siset em parlava
de bon matí al portal,
mentre el sol esperàvem
i els carros vèiem passar.
Siset, que no veus l'estaca
a on estem tots lligats?
Si no podem desfer-nos-en
mai no podrem caminar!

Si estirem tots ella caurà
i molt de temps no pot durar,
segur que tomba, tomba, tomba,
ben corcada deu ser ja.
Si jo l'estiro fort per aquí
i tu l'estires fort per allà,
segur que tomba, tomba, tomba
i ens podrem alliberar
Però Siset, fa molt temps ja
les mans se'm van escorxant
i quan la força se me'n va
ella es més forta i més gran.

Ben cert sé que està podrida
i és que, Siset, pesa tant
que a cops la força m'oblida,
torna'm a dir el teu cant
L'avi Siset ja no diu res,
mal vent que se'l va emportar,
ell qui sap cap a quin indret
i jo a sota el portal.
I, mentre passen els nous vailets,
estiro el coll per cantar
el darrer cant d'en Siset,
el darrer que em va ensenyar.

4. TOTS JUNTS VENCEREM

Tots junts vencerem (bis)
Tots junts vencerem demà.

**Oh! Dins del meu cor
Crec fermament,
tots junts vencerem demà**

Lliures hem de ser ...(avui)
No tenim cap por ...(avui)
Tot el món unit ...(demà)
Llibertat pels presos ...(ara mateix)
Us volem a casa ...(avui)

5. COMPANYS, NO ÉS AIXÒ

No era això, companys, no era això
pel que varen morir tantes flors,
pel que vàrem plorar tants anhels.
Potser cal ser valents altre cop
i dir no, amics meus, no és això.

No és això, companys, no és això,
ni paraules de pau amb garrots,
ni el comerç que es fa amb els
nostres drets,
drets que són, que no fan ni desfan
nous barrots sota forma de lleis.

No és això, companys, no és això;
ens diran que ara cal esperar.
I esperem, ben segur que esperem.
És l'espera dels que no ens aturarem
fins que no calgui dir: no és això.

6. VULL SER LLIURE

Vull ser lliure (3 vegades)
ara mateix, ara mateix.

**És el poble que ha parlat
I que vol ésser un Estat,
República de pau i llibertat.**

No més porres (3 vegades)
Sobre meu, sobre teu.

És el poble que ha parlat ...

Prou exilis (3 vegades)
Dels que hem triat, dels que hem
triat.

És el poble que ha parlat...

Democràcia (3 vegades)
T'han segregat, t'han segregat

És el poble que ha parlat...

Oh , Europa, (3 vegades)
Per què has callat, per què has
callat?

És el poble que ha parlat...

7. CADA DIA SURT EL SOL

Cada dia surt el sol i tot recomença
I la fosca de la nit amb força hem de
vèncer
Tots volem un món millor,
Ple de pau i de claror.

Res no ens pot fer por (bis)

8. EL SO DEL SILENCI (Filferro)

Vella amiga la foscor
torno a ser aquí perquè parlem
Una visió s'ha arrossegat suaument
i ha plantat una llavor dins meu
i la visió germinant al meu cap
segueix
aquí, en el so del silenci

He caminat en somnis sol
per carrers adoquinats
sota el llum de la negre nit
sento el fred, sento la humitat
em colpeja els ulls un llum de neó
i obre la nit, i la quietud comença

Sota la lluna incandescent
deu mil persones, potser més
Gent que parla i que no diu res
Gent que escolta però que no hi sent
Gent que escriu cançons del què mai
compartiran ni gosaran, trencar el
silenci

Il·lusos els hi vaig dir jo
i que el silenci us faci grans
Ja sé que no puc ensenyar
però us dono la mà per arribar
I el què vaig dir, el temps ho ha diluït
en el record,
en el so del silenci.

9. ESCOLTA-HO EN EL VENT

Per quants carrers l'home haurà de
passar
abans que se'l vulgui escoltar.
Digue'm quants mars li caldrà
travessar
abans de poder descansar.
Fins quan les bombes hauran
d'esclatar
abans que no en quedi cap.

***Això, amic meu,
tan sols ho sap el vent,
escolta la resposta dins del vent.***

Quants cops haurà l'home de mirar
amunt
per tal de poder veure el cel.
Quantes orelles haurà de tenir
abans de sentir plorar el món.
Quantes morts veurà al seu entorn
per saber que ha mort massa gent.

***Això, amic meu,
tan sols ho sap el vent,
escolta la resposta dins del vent.***

Fins quan una roca podrà resistir
abans que se l'endugui el mar.
Quant temps un poble haurà de patir
per manca de llibertat.
Fins quan seguirà l'home girant el
cap
per tal de no veure-hi clar.

***Això, amic meu,
tan sols ho sap el vent,
escolta la resposta dins del vent.***

10. AL VENT

Al vent,
la cara al vent,
el cor al vent,
les mans al vent,
els ulls al vent,
al vent del món.
I tots,
tots plens de nit,
buscant la llum,
buscant la pau,
buscant el vent...
al vent del món.
La vida
ens dona penes,
ja el nàixer
és un gran plor,
la vida
pot ser aquest plor...
Però nosaltres al vent,
la cara al vent,
el cor al vent,
les mans al vent,
els ulls al vent,
al vent del món...

11. QUÈ TINGUEM SORT

Si em dius adéu,
vull que el dia sigui net i clar,
que cap ocell
trenqui l'harmonia del seu cant.

Que tinguis sort
i que trobis el que t'ha mancat
en mi.

Si em dius "et vull",
que el sol faci el dia molt més llarg,
i així, robar
temps al temps d'un rellotge aturat.

Que tinguem sort,
que trobem tot el que ens va mancar
ahir.

I així pren tot el fruit que et pugui
donar
el camí que, a poc a poc, escrius per
a demà.

Què demà mancarà el fruit de cada
pas;
per això, malgrat la boira, cal
caminar.

Si véns amb mi,
no demanis un camí planer,
ni estels d'argent,
ni un demà ple de promeses, sols
un poc de sort,
i que la vida ens doni un camí
ben llarg.

12. LA CRUEL GUERRA

La cruel guerra brama
i en Joan ha de partir.
Jo no vull restar sola
de dia i nit.
Jo no vull restar sola,
això em destrossa el cor.
Deixa'm venir, deixa'm.
No, amor meu, no

Demà ja és diumenge,
l'altre has de partir.
El teu capità et crida
i cal obeir.
El teu capità et crida,
això em destrossa el cor.
Deixa'm venir, deixa'm.
No, amor meu, no.

Em tallaré les trenes,
d'home em vestiré,
seré el teu camarada
quan junts marxem.

Seré el teu camarada
ningú no ho sabrà.
Deixa'm venir, deixa'm.
No, amor meu, no.

Oh, estimat, escolta'm,
no siguis tan cruel.
Jo t'estimo molt més
que tot el món junt.

T'estimo molt més,
tant que no ho sé dir.
Deixa'm venir, deixa'm.
Sí, amor meu, sí.

13. QUÈ VOLEN AQUESTA GENT

De matinada han trucat,
són al replà de l'escala,
la mare quan surt a obrir
porta la bata posada.
Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?
"El seu fill, que no és aquí?",
"N'és adormit a la cambra,
què li volen, al meu fill?"
El fill mig es desvetllava.
Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?
La mare ben poc en sap
de totes les esperances
del seu fill estudiant,
que ben compromès n'estava.
Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?
Encara no ben despert,
ja sent viva la trucada
i es llança pel finestral
a l'asfalt, d'una volada.
Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?
Els que truquen resten muts,
menys un d'ells —potser el que
mana—
que s'inclina al finestral,
darrere xiscla la mare.
Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?
De matinada han trucat,
—la llei una hora assenyala—
ara l'estudiant és mort,
n'és mort d'un truc a trenc d'alba.
Què volen aquesta gent
que truquen de matinada?

14. D'UN TEMPS D'UN PAÍS

D'un temps que serà el nostre,
d'un país que mai no hem fet,
cante les esperances
i plore la poca fe.

No creguem en les pistoles:
per a la vida s'ha fet l'home
i no per a la mort s'ha fet.

No creguem en la misèria,
la misèria necessària, diuen,
de tanta gent.

D'un temps que ja és un poc nostre,
d'un país que ja anem fent,
cante les esperances
i plore la poca fe.

Lluny som de records inútils
i de velles passions,
no anirem al darrera
d'antics tambors.

D'un temps que ja és un poc nostre,
d'un país que ja anem fent,
cante les esperances
i plore la poca fe.

D'un temps que ja és un poc nostre,
d'un país que ja anem fent.

15. EL MEU AVI

El meu avi va anar a Cuba
a bordo del "Català"
el millor vaixell de guerra
de la flota d'ultramar.
El timoner i el nostramo
i catorze mariners
eren nascuts a Calella de Palafrugell.

Quan el "Català" sortia a la mar
els nois de Calella
feien un cremat
mans a la guitarra
solien cantar: Visca Catalunya! Visca
el "Català"!

Arribaren temps de guerres
de perfidies i traïcions
i en el mar de les Antilles
retronaren els canons.
I els mariners de Calella
i el meu avi enmig de tots-
varen morir a coberta, al peu del
canó.

Quan el "Català" sortia a la mar
cridava el meu avi:
Apa, nois, que és tard!
però els valents de bordo
no varen tornar, tingueren la culpa
els americans

16. LAURA

I avui que et puc fer una cançó
recordo quan vas arribar
amb el misteri dels senzills,
els ulls inquietos, el cos altiu;
i amb la riassa dels teus dits
vares omplir els meus acords
amb cada nota del teu nom, Laura.

M'és tan difícil recordar
quants escenaris han sentit
la nostra angoixa per l'avui,
la nostra joia pel demà...
A casa enmig de tants companys,
o a un trist exili mar enllà,
mai no ha mancat el teu alè, Laura.

I si l'atzar et porta lluny,
que els déus et guardin el camí,
que t'acompanyin els ocells,
que t'acaronin els estels;
i en un racó d'aquesta veu,
mentre la pugui fer sentir,
hi haurà amagat sempre el teu so,
Laura.

17. AQUESTA TERRA ÉS LA NOSTRA TERRA

Adaptació de *This land is your land, this land is my land*, de Woody Guthrie

Aquesta cançó va ser emblemàtica en la lluita pels drets i les llibertats del poble oprimat americà durant el segle XX. Woody Guthrie va creuar els Estats Units, d'Oklahoma a Califòrnia, amb la seva guitarra com a arma i les cançons com a munició. A la guitarra hi duia la inscripció "Aquesta màquina mata feixistes". Va ser un dels iniciadors del folk americà i de la cançó amb contingut polític, tan viva després a casa nostra, i també va recollir i difondre moltes cançons tradicionals. Aquesta versió no és una traducció literal del text original de Guthrie. Les tres primeres estrofes són una adaptació de La Trinca i les dues darreres són fruit del moment que estem vivint:

Aquesta terra és la nostra terra,
de la muntanya fins a la vall.
De dalt del cel al fons del mar,
tot això és nostre de veritat.
Tant si fa bo com si hi ha tempesta,
tant si fa fred com si el sol crema,

Tant si fa vent com si està encalmat,
tot això és nostre de veritat.

I és nostre el cel, i és nostre el mar,
i aquests turons i aquesta vall,
i els olivers i els camps de blat.
Tot això és nostre de veritat.
Els carrers són nostres, la pau és
nostra,
la veu d'un poble s'ha d'escoltar,
els nostres presos han de ser a casa:
prou de mentida i falsedats!
Tots som persones amb l'esperança
de ser més lliures de veritat,
cantem ben fort i amb tota dignitat:
volem justícia i llibertat!

COMITÈS PER A LA DEFENSA DELS PRESOS I REPRESALIATS CATALANS

Plaça del Rei, Barcelona

18. HIMNE DE L'ALEGRIA

Escolta, amic, el cant d'amor i
d'alegria
l'esclat alegre del que espera un nou
dia.

Riu, canta, vine i somnia
goig i alegria d'un Món Nou
en que tots junts
viurem amb joia i esperança.

Si al teu costat sols trobes penes i
tristeses
mira als teus peus les flors: petites
meravelles.

Si et sents tan sol que tens
enyor de les tendreses
busca en el cel la blanca llum de les
estrelles

19. MOTS

Quan escola o bé al carrer,
eren mots a flor de pell,
vaig a prendre a dir:
somni, joc, amic.

Quan em feien recordar,
cada nom de riu o mar,
vaig aprendre a fer
barques de paper.

Confonia joc i guerra,
vidre i pedra,
tan se val...
i aprenia sexe i vida
i pecat mortal.

Quan bullia al meu cervell,
la paraula adolescent,
vaig aprendre amor
somni de colors.

I amb amor i desencant,
tancament i soledat,
vaig trobar companys,
vaig trobar companys.

Aprenuérem terra i poble,
vam entendre llibertat,
i sentírem tret a l'aire
mort assassinat.

I aprenem a dir futur,
tot dient aquí, avui,
queda molt per a dir
queda molt per a fer.

Cada dia té el seu mot,
cada mot és tot un món,
hem après cançó
i diem cançó.

Confonia joc i guerra...

20. CADA DIA ES UN NOU PAS (Esquirols)

Sovint amic, massa sovint,
palpo l'angoixa dins del pit,
moments obscurs de llarga nit
solquen el dur camí que hem escollit.

Potser amb el crit, potser amb el cant,
obrirem pas, farem un cant,
que vibrarà i es farà gran
com el dia que neix a cada instant.

I el nostre esforç esperançat,
lluïta fidel,
serà com l'arbre que és valent,
a cops de pluja, a cops de vent.

Cada dia és un nou pas,
cada nit un nou repòs,
cada gota de rosada,
nova frescor.

Sovint, amic, massa sovint,
sento que som poble oprimit
que ha begut dolços vins d'oblit

i al compàs de la por es va destruint

Potser amb el crit, potser amb les
mans...

21. BALADA PER A UM RODAMON *Pop americana . Pete Seeger*

Dorm descansa d'aquell vespre
Que el bon temps ja va avançant
Quan jo sento que un tren passa
Me'n recordo del teu cant

Tu que només tens el que portes
I els cabells se't tornen blancs
Potser trobis aquest vespre
Un lloc per el teu descans

No ets amic dels policies
I ells estan per tot arreu
Pot ser un dia seràs lliure
I no els trobaràs mai més.

dorm descansa ...

22. ÉS ARA, AMICS, ÉS ARA

Quan per mi sigui la terra
i jo canti per tothom
i ens anomenem "nosaltres"
i no ens quadri cap més nom:
Jo cantaré cançons per tot arreu.
Jo cantaré cançons per al meu poble
i jo diré: És ara, amics, és ara.

Com més endavant camines
més s'eixampla l'horitzó,
quan entre els homes no hi hagi
cap esclau ni cap senyor:
Jo cantaré cançons de llibertat,
jo cantaré cançons per al meu poble
i jo diré: És ara, amics, és ara.

Quan fusells siguin arades,
no se sembrarà la mort,

quan la sang no pagui enveges
i el poder no el doni l'or:
Jo cantaré cançons, cançons de pau,
jo cantaré cançons per al meu poble
i jo diré: És ara, amics, és ara.

Quan les aigües són calmades,
la pau és el seu color,
quan els nostres ulls, petita,
no emmirallin ja cap por:
Jo cantaré cançons, cançons d'amor
jo cantaré cançons per al meu poble
i jo diré: És ara, amics, és ara.

Si les veles són plegades
la nau no solca la mar,
si tenim les mans creuades
el bon temps mai no vindrà.
Per 'xò jo vull cantar, jo vull cridar,
jo vull cantar esperança pel meu
poble
i jo us vull dir: És ara, amics, és ara.

23. LA GALLINETA

La gallineta ha dit que prou,
ja no vull pondre cap més ou,
a fer punyetes aquest sou
que fa tants anys que m'esclavitza.

I si em vénen ganes de fer-ne
em faré venir un restrenyiment,
no tindrà cap més ou calent
el que de mi se n'aprofita.

La gallina ha dit que no,
visca la revolució.

A canvi d'algun gra de blat
m'heu tret la força de volar
però, us ho juro, s'ha acabat!
Tinc per davant tota una vida
i no pateixo pel destí,
que un cop lliurada del botxí
no ha d'haver-hi cap perill
perquè m'entengui amb les veïnes.

La gallina ha dit que no,
visca la revolució.

I els galls que amb mi hauran de
dormir
els triaré sans i valents,
que n'estic farta d'impotents
que em fan passar nits avorrides.
Que quedi clar per sempre més,
que jo de verge no en tinc res,
i que, posats a fer, no em ve
d'un segon restrenyiment.

La gallina ha dit que no,
visca la revolució.

24. LA BALANGUERA

La balanguera, misteriosa,
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida treu el fil.
Com un parca bé cavil·la,
teixint la tela per a demà...

La balanguera fila, fila...
La balanguera filarà.

Girant l'ullada cap enrere,
guaita les ombres de l'avió,
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor.
Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar.

La balanguera fila, fila...
La balanguera filarà.

De tradicions i d'esperances
tix la senyera pel jovent,
com qui fa un vel de nuviànces
amb cabelleres d'or i argent.
De la infantesa qui s'enfila,
de la vellura qui se'n va...

La balanguera fila, fila...
La balanguera filarà...

25. CANÇÓ DE LES BALANCES

Doncs era un rei que tenia
el castell a la muntanya,
tot el que es veia era seu:
Terres, pous, arbres i cases,
i al matí des de la torre
cada dia les comptava.

La gent no estimava el rei,
i ell tampoc no els estimava,
perquè de comptar en sabia,
però amor, no li'n quedava,
cada cosa tenia un preu,
la terra, els homes, les cases.

Un dia un noi del seu regne
vora el castell va posar-se.
I va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara:

- Quan vindrà el dia que l'home
valgui més que pous i cases,
més que les terres més bones,
més que les plantes i els arbres?
Quan vindrà el dia que l'home
no se'l pese amb
les balances?

El rei, que va sentir el noi,
el va fer agafar i, amb ràbia,
va ordenar que li donessin
cent cinquanta bastonades
i a la torre el va tancar,
castigat a pa i aigua.

Però el poble encara sap
la cançó de les balances,
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant la canten.

26. VAIXELL DE GRÈCIA

Si per les albes veieu passar un
vaixell
besant les aigües del mar bressol
dels déus,
feu-li senyal, que pugui veure on
som
i caminar amb nosaltres cap al nord.
Si no duu xarxa, ni orsa, ni timó,
no penseu mai que ho hagi perdut
tot,
que el poble sempre podrà inflar el
velam
per guanyar onades fetes de por i de
sang.
Vaixell que plores igual que plora el
meu,
que duus la pena i el dol que porta el
meu,

vaixell de Grècia, que no t'enfonsi el
tro,
infla les veles que anem al mateix
port.

27. CANÇÓ SENSE NOM (ON VAS)

On vas amb les banderes i avions
i tot el cercle de canons
que apuntes al meu poble?

On vas amb la vergonya per galó,
i en el fusell, hi duus la por,
que apuntes al meu poble?

On vas quan ja l'infant
no vol jugar
perquè el carrer
vessa de sang
i ets tu qui l'omples?

On vas quan ja l'infant
no pot mirar
ni el blau del mar
ni aquell cel clar
i ets tu qui el borres?

28. CAL QUE NEIXIN FLORS A CADA INSTANT.

Fe no és esperar,
fe no és somniar.
Fe és penosa lluita per l'avui i pel
demà.

Fe és un cop de falç,
fe és donar la mà.
La fe no és viure d'un record passat.

No esperem el blat
sense haver sembrat,
no esperem que l'arbre doni fruits
sense podar-lo;
l'hem de treballar,
l'hem d'anar a regar,
encara que l'ossada ens faci mal.

No somnien passats
que el vent s'ha emportat.
Una flor d'avui es marceix just a
l'endemà.
Cal que neixin flors a cada instant.

Fe no és esperar...

Enterrem la nit,
enterrem la por.
Apartem els núvols que ens amaguen
la claror.
Hem de veure-hi clar,
el camí és llarg
i ja no tenim temps d'equivocar-nos.

Cal anar endavant
sense perdre el pas.
Cal regar la terra amb la suor del dur
treball.
Cal que neixin flors a cada instant.

29. ACOMPLIMENT.

No em costa gens de pensar que ja
és tard.
No em costa gens de dir que no
m'escolten.
No em costa gens d'alçar els ulls cel
amunt
i plànyer-me i fer l'orni.

Puc progressar si aprenc d'ajupir el
cap.
Puc cridar tant com vulgui amb els
que criden.
Puc tenir càrrecs públics i envellir.
Puc creure en Déu i repassar els
diaris.

Davant mateix de la porta de casa,
però, comença el món i a totes les
cruïlles
hi ha gent que mor de fam o de
tristesa.

Tu que et queixes sovint que els
meus versos són aspres
pots llegir a l'inrevés les paraules que
escric,
o bé tancar-te amb clau a casa teva.

30. CORRANDES DE L'EXILI.

Una nit de lluna plena
tramuntàrem la carena,
lentament, sense dir res...
Si la lluna feia el ple
també el féu la nostra pena.

L'estimada m'acompanya
de pell bruna i aire greu
(com una Mare de Déu
que han trobat a la muntanya).

Perquè ens perdoni la guerra,
que l'ensagna, que l'esguerra.
Abans de passar la ratlla,
m'ajec i beso la terra
i l'acarona amb l'espatlla.

A Catalunya deixí
el dia de ma partida
mitja vida condormida;
l'altra meitat vingué amb mi
per no deixar-me sens vida.

Avui en terres de França
i demà més lluny potser,
no em moriré d'enyorança
ans d'enyorança viuré.

En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
«Com el Vallés no hi ha res.»

Que els pins ceneixin la cala,
l'ermita dalt del pujol;
i a la plana un tenderol
que batega com una ala.

Una esperança desfeta,
una recança infinita,
i una pàtria tan petita
que la somio completa.

31. LA FERA FEROTGE.

Per ordre de l'Alcalde
es fa saber a tothom
que una fera ferotge
del parc s'escaparà.
Es prega a les senyores
compren força aliments
i no surten de casa
fins que torne el "bon temps".
Tot el que tinga cotxe
que fota el camp corrent,
i se'n vaja a la platja,
a la torre o als hotels.

L'Alcalde s'encarrega,
fent ús dels seus poders,
de la fera ferotge
deixar-la sense dents.
El que això no aconsegueix
que no es queixi després
si per culpa la fera
ell rep algun turment.
Jo que no tinc ni casa,
ni cotxe, ni un carret
em vaig trobar aquell dia
la fera en el carrer.
Tremolant i mig mort:
-Ai Déu, redéu, la fera!
I en veure'm tan fotut
em va dir molt planera:
-Xicot, per què tremoles?
Jo no te'n menjaré.
-I doncs, per què t'escapes
del lloc que tens marcat?
-Vull parlar amb l'Alcalde
i dir-li que tinc fam,
que la gàbia és petita,
jo necessite espai.
Els guàrdies que la veuen
la volen atacar,
la fera es defensa,
no la deixen parlar.
Com són molts i ella és sola,
no pot i me l'estoven.
I emprenyats per la feina,
a la gàbia me la tornen.
Per ordre de l'Alcalde
es fa saber tothom
que la fera ferotge
ja no ens traurà la son.
I gràcies a la força
no ha passat res de nou,
tot és normal i "maco"
i el poble resta en pau.

32. INDESINENTER.

Nosaltres sabíem
d'un únic senyor
i vèiem com
esdevenia
gos.
Envilit pel ventre,
per l'afalac al ventre,
per la por,
s'ajup sota el fuet
amb foll oblit
de la raó
que té.
Arnat, menjat
de plagues,
sense parar llepava
l'aspra mà
que l'ha fermat
des de tant temps
al fang.
Li hauria estat
senzill de fer
del seu silenci mur
impenetrable, altíssim:
va triar
la gran vergonya mansa
dels lladrucs.
Mai no hem pogut,
però, desesperar
del vell vençut
i elevem en la nit
un cant a crits,
car les paraules vessen
de sentit.
L'aigua, la terra,
l'aire, el foc
són seus,
si s'arrisca d'un cop
a ser qui és.

Caldrà que digui
de seguida prou,
que vulgui ara
caminar de nou,
alçat, sense repòs,
per sempre més
home salvat en poble,
contra el vent.
Salvat en poble,
ja l'amo de tot,
no gos mesell,
sinó l'únic senyor.

33. QUE TINGUEM SORT.

Si em dius adéu,
vull que el dia sigui net i clar,
que cap ocell
trenqui l'harmonia del seu cant.

Que tinguis sort
i que trobis el que t'ha mancat
en mi.

Si em dius "et vull",
que el sol faci el dia molt més llarg,
i així, robar
temps al temps d'un rellotge aturat.

Que tinguem sort,
que trobem tot el que ens va
mancar
ahir.

I així pren, i així pren tot el fruit que
et pugui donar
el camí que, a poc a poc, escrius per
a demà.

Què demà mancarà el fruit de cada
pas;
per això, malgrat la boira, cal
caminar.

Si véns amb mi,
no demanis un camí planer,
ni estels d'argent,
ni un demà ple de promeses, sols
un poc de sort,
i que la vida ens doni un camí
ben llarg.

34. CAMÍ RAL.

Que en són d'altres les muntanyes
que m'amaguen tot allò que estimo
com enyoro que el sol neixi al mar
l'atzavara blava i el badiu tot blanc.
Camí ral que em duràs al país d'on jo
sóc
clara terra aspra terra al país d'on jo
sóc.

Ella em mira com dient-me
torna encara groc retrat que guardo
si sabia que la puc trobar
res em pararia, ni mar ni oceà.
Camí ral que em duràs al país d'on jo
sóc
clara terra aspra terra al país d'on jo
sóc.

Sento l'olor penetrant de la
mareselva
i sempre el cant del rossinyol que em
diu:
ella encara surt a la finestra per si et
veu tornar
pel camí, pel camí.
Camí ral que em duràs al país d'on jo

sóc
clara terra aspra terra al país d'on jo
sóc.

Camí ral que em duràs al pas i a
l'amor
clara terra dolça terra al país i a
l'amor
al país i a l'amor, al país i a l'amor.

35. ÍTACA.

I

Quan surts per fer el viatge cap a
Ítaca,
has de pregar que el camí sigui llarg,
ple d'aventures, ple de coneixences.
Has de pregar que el camí sigui llarg,
que siguin moltes les matinades
que entraràs en un port que els teus
ulls ignoraven,
i vagis a ciutats per aprendre dels
que saben.
Tingues sempre al cor la idea d'Ítaca.
Has d'arribar-hi, és el teu destí,
però no forçis gens la travessia.
És preferible que duri molts anys,
que siguis vell quan fondegis l'illa,
ric de tot el que hauràs guanyat fent
el camí,
sense esperar que et doni més
riqueses.
Ítaca t'ha donat el bell viatge,
sense ella no hauries sortit.
I si la trobes pobra, no és que Ítaca
t'hagi enganyat. Savi, com bé t'has
fet,
sabràs el que volen dir les Ítaques.

II

Més lluny, heu d'anar més lluny
dels arbres caiguts que ara us
empresonen,
i quan els haureu guanyat
tingueu ben present no aturar-vos.
Més lluny, sempre aneu més lluny,
més lluny de l'avui que ara us
encadena.
I quan sereu deslliurats
torneu a començar els nous passos.
Més lluny, sempre molt més lluny,
més lluny del demà que ara ja
s'acosta.
I quan creieu que arribeu, sapigueu
trobar noves sendes.

III

Bon viatge per als guerrers
que al seu poble són fidels,
afavoreixi el Déu dels vents
el velam del seu vaixell,
i malgrat llur vell combat
tinguin plaer dels cossos més
amants.
Omplin xarxes de volguts estels
plens de ventures, plens de
coneixences.
Bon viatge per als guerrers
si al seu poble són fidels,
el velam del seu vaixell
afavoreixi el Déu dels vents,
i malgrat llur vell combat
l'amor ompli el seu cos generós,
trobin els camins dels vells anhels,
plens de ventures, plens de
coneixences.

36. SOMRIUREM (Txarango)

Somriurem quan tot falli.
Abraçarem el temps junts quan el
món s'encalli.
Somriurem quan tot falli.
Guardo una vida a cada instant.

La rosada ha estès el seu vel fred i
humit.
A poc a poc ha anat quedant buida la
plaça.
Guardarem un bon record d'aquesta
nit
quan sota els estels tot el poble
ballava.

Que ens adormi suau la calma de
l'estiu
mentre el sol desperta els cims de les
muntanyes
i desplega a poc a poc tots els
camins.
I per les finestres es projecta l'alba.

Hem anat veient el pas dels anys
i pels que vénen seguirem cantant.

Somriurem quan tot falli.
Abraçarem el temps junts quan el
món s'encalli.
Somriurem quan tot falli
guardo una vida a cada instant.

Mentre caigui el sol ens banyarem al
riu.
Tornarem a poc a poc fins a la casa
vorejant els camps que ens coneixen
per dins,

ens han vist somiar des de petits fins
ara.

Hem anat veient el pas dels anys
i pels que vénen seguirem cantant.

Somriurem quan tot falli.
Abraçarem el temps junts quan el
món s'encalli.
Somriurem quan tot falli
guardo una vida a cada instant.

Porto carregada per tu aquesta
cançó;
bales de futur que espanten les pors.
Porto carregada per tu aquesta
cançó;
bales de futur, el crit dels tambors.

37. COMPTA AMB MI. (Txarango)

Compta amb mi en l'últim sospir de
la nit
i en el primer alè del dia.
Als teus llavis, quan badallis,
compta amb mi.

Compta amb mi quan s'oxidin els
dies
i si la boira entela els vidres
dels teus somnis, quan no els trobis,
compta amb mi.

I tu i jo, en una ciutat gelada
desfent la neu a dins dels teus
llençols.
I tu i jo, fins que se't curin les ales
jo seré aquí espantant els teus
malsons.

Compta amb mi en els dies de lluita
i si l'esperança et descuida.
Als mals passos hi haurà uns braços,
compta amb mi.

I tu i jo, en una ciutat gelada
desfent la neu a dins dels teus
llençols.
I tu i jo, fins que se't curin les ales
jo seré aquí espantant els teus
malsons.

I tu i jo, en una ciutat gelada
desfent la neu a dins dels teus
llençols.
I tu i jo, fins que se't curin les ales
jo seré aquí espantant els teus
malsons.

38. AL·LELUIA

He sentit a dir que hi ha un acord
un acord secret que ens connecta a
tots
però sé que tu ja no sents el seu so.
Comença així amb un fa i un sol
i un la menor que vol ser major
pren amic meu aquest Al·leluia
Al · leluia. Al · leluia
Al · leluia. Al · leluia
Eres tan bo
tan innocent
recordes bé aquell moment
i el seu cos un exultant sota la lluna
Et va lligar de peus i mans
va convertir la terra en fang
i et va arrencar dels llavis Al·leluia.
Al · leluia. Al · leluia
Al · leluia. Al · leluia

Vas dir la miro i sé el què em vol dir
ja he caminat aquest camí
la soledat després dels anys és
solitud.

T'he vist als ulls que se't fa tard
i que l'amor entonarà
un fred i trencat Al·leluia
Al · leluia. Al · leluia
Al · leluia. Al · leluia
Potser existeix
Un Déu superior
Però tot el que he après de l'amor
És disparar a qui abans desenfunda
I no és un crit
El que sents de nit
De qui de cop
La llum ha vist
és sols un fred i un trencat Al·leluia

Al·leluia, Al·leluia
Al·leluia, Al·leluia

Sé que em diràs insubstancial
però francament va ser especial
potser és que mai t'has atrevit a
viure-ho.
Hi ha un raig de llum amb tot el què
fem.
no vull ser honest vull ser sincer
i així potser per fi sentir-me lliure.
Al · leluia. Al · leluia
Al · leluia. Al · leluia

39. UNA D'AMOR (Mireia Vives i Borja Penalva)

Ja fa un temps que sóc addicta
a les marques del teu cos
com la brúixola tossuda
que sempre assenyala el nord.

És tan fàcil enyorar-te
quan estàs tan lluny de mi
que les ones em colpegen
i me'n porten mar endins.

Així em tornes a la vida:
escoltant-te respirar
que em caldrien deu mil segles
per deixar-te d'estimar.
Sí que som afortunats!
Pur atzar o què sé jo!
Amb els tombs que fa la vida...
i acabar al mateix lloc.

De vegades em transporte
dintre d'aquell cotxe roig
on rialles i mirades
construïen il·lusions.
Poc a poc, vàrem entendre
els misteris de l'amor,
van buidar-nos d'egoisme,
vam omplir-nos de consol.

Alguns pensen que se'ns escola
l'experiència entre les mans.
Jo els diria: tinc la sort
arrelada en el meu cant.
I si un dia no em trobes
somiant entre llençols
és que estic buscant estrelles
per a fer-nos un bressol.

Les rialles ompliran
coves, traus, forats i pous,
serem la serenitat
de qui estima sense por.
Mai sabré com agrair
la prudència del destí
per plenar de tu i de mi
la voreta del camí.

40. TORNAREM (Lax'n'Busto)

Quan has tocat el cel,
i sents a prop l'infern,
camines sense fe,
sense destí, sense saviesa.

Fugint del que no entens,
fugint d'aquest present,
pensar en aquells anhels,
és l'única forma que tens,
de continuar...

Tornarem a ser grans, hi tornarem,
quan sortim d'aquesta tempesta,
que amaguem rere rostre indiferent,
però cou i ens fa sentir que hi
tornarem...

Trencar aquest desencert,
comença d'un mateix,
tornem a les arrels,
dels somnis que ens van veure
néixer.

És temps de ser valent,
és temps de ser conscient,
que cal cor i cervell
i no volem perdre ningú en aquest
camí.

Tornarem a ser grans, hi tornarem,
quan sortim d'aquesta tempesta,
que amaguem rere rostre indiferent,
però cou i ens fa sentir que hi
tornarem...

Rere els núvols hi ha,
rere els núvols hi ha,
un sol tan gran,
que mai ningú no podrà amagar.

Rere els dubtes hi ha,
rere els dubtes hi ha,
la veritat, creu-me, creu-me, creu-me,
tenim futur!!

Tornarem a ser grans, hi tornarem,
quan sortim d'aquesta tempesta,
que amaguem rere rostre indiferent,
que cou i ens fa sentir que hi
tornarem...

41. TANTES COSES A FER (Els Pets)

Miro
i cada persona al meu davant
porta
un secret amagat.

Sento
i cada soroll va repetint
que ara encara
depèn tot de mi.

La vida és el que et passa
mentre fas plans per tenir-ho tot
lligat.
Si el món es mou,
com puc estar aturat.

Hi ha tantes coses a fer
i em queda tan poc temps per fer-les,
tantes coses a fer,
llocs per recordar,
llavis per besar,
a fora hi ha un dia a punt d'estrenar.
Parlo
i cada paraula dóna pas
a una nova possibilitat.

Per molts camins que tombi
sempre n'hi haurà mil més per
tombar.

Si el món es mou,
com puc estar aturat.

Hi ha tantes coses a fer
i em queda tan poc temps per fer-les
Tantes coses a fer,
llocs per recordar,
llavis per besar,
a fora hi ha un dia a punt d'estrenar.

Per molts camins que tombi
sempre n'hi haurà mil més per
tombar.

Si el món es mou
com puc estar aturat.

Hi ha tantes coses a fer
i em queda tan poc temps per fer-les
Tantes coses a fer,
llocs per recordar,
llavis per besar,
a fora hi ha un dia a punt d'explotar.

42. EL SO DEL SILENCI (Filferro)

Vella amiga la foscor
torno a ser aquí perquè parlem
Una visió s'ha arrossegat suaument
i ha plantat una llavor dins meu
i la visió germinant al meu cap
segueix
aquí, en el so del silenci

He caminat en somnis sol
per carrers adoquinats
sota el llum de la negre nit
sento el fred, sento la humitat
em colpeja els ulls un llum de neó
i obre la nit, i la quietud comença

Sota la lluna incandescent
deu mil persones, potser més
Gent que parla i que no diu res
Gent que escolta però que no hi sent
Gent que escriu cançons del què mai
compartiran ni gosaran, trencar el
silenci

Il·lusos els hi vaig dir jo
i que el silenci us faci grans
Ja sé que no puc ensenyar
però us dono la mà per arribar
I el què vaig dir, el temps ho ha diluït
en el record,
en el so del silenci.

43. LA CANCÓ DELS INDIGNATS.

Tot el poble cantarà
La melodia dels indignats
És tot un poble que es rebel·la
I lluita per la llibertat

Que els batecs dels nostres cors
ressonin forts com mil tambors
i que un nou dia comenci ara quan
surti el sol.

Lluitaràs al mes costat,
serem més forts si estem units
Mes enllà de la mentida i la violència
hi ha la pau
Somriu, aixeca't i lluita per la llibertat

Tot el poble cantarà
La melodia dels indignats
És tot un poble que es rebel·la
I lluita per la llibertat
Que els batecs dels nostres cors
Ressonin forts com mil tambors
I que un nou dia comenci ara quan
surti el sol

Si unim les nostre forces
L'enemic no passarà
El joc brut i els seus abusos
No ens podran mai fer callar
Colze a colze trenquem les cadenes
de la repressió!

Tot el poble cantarà
La melodia dels indignats
És tot un poble que es rebel·la
I lluita per la llibertat
Que els batecs dels nostres cors
Ressonin forts com mil tambors
I que un nou dia comenci ara
quan surti el sol

44. I TU SOLS TU (El Diluvi)

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,

seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

Emancipada de qualsevol dolor,
vas eixir amb l'alegria de qui no té
por,
de qui sap que el demà,
de qui sap que el demà serà millor.

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,
seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

Alliberada a qualsevol espai,
no deixaràs que ningú t'ature mai,
seràs l'estel que guiarà,
seràs l'estel que guiarà la llibertat.

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,
seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

Ets la forta tempesta d'abril,
un oasi amarg per als teus enemics,
eres la forta tempesta d'abril,
el sol que esclata les flors,
un oasi amarg per als teus enemics,
l'espurna que brilla a la nit.

Seràs aquella que vas voler ser,
seràs la tres voltes rebel,
seràs un puny alçat al vent
i tu, sols tu,
faràs vibrar cinc continents.

45. MIL OCELLS (Txarango)

Ara que et tinc aquí
fes que pari el temps.
Deixa'm descobrir
estels sobre la pell.

Ara que tu i jo
tenim les ales
de mil ocells.

Ara que el desig
flota pels arbres
dels teus cabells.

Un vell estiu de nou esclata.
Volaran estels a l'aire,
seguirem pel llarg viatge dels teus
dits.

Ara que et tinc aquí
fes que pari el temps.
Deixa'm descobrir
estels sobre la pell.

No oblidis el camí
si et porten lluny els vents.
Un dia vam ser aquí
i no ens va faltar res.

No és el pas del temps
qui ens porta a créixer,
són els seus cops.

I a cada cop
que ens aixequem del terra,
vencem la por.

Deixa't anar d'allò que pesa,
pren el vent amb la incertesa,
sent la flama i deixa néixer el teu
instint.

Ara que et tinc aquí
fes que pari el temps.
Deixa'm descobrir
estels sobre la pell.

No oblidis el camí
si et porten lluny els vents.
Un dia vam ser aquí
i no ens va faltar res.

Ara que tu i jo
tenim les ales
de mil ocells.

46. TERRA ENDINS (Txarango)

Porto amb mi
el color de la terra,
un poble humil
que em va ensenyar a caminar.

Porto el crit salvatge
com la tempesta.
Terra endins
on comencen els mars.

Et dono el cor ple de records i
somnis.
Et dono el meu present humil, el
meu ara llarg.
Em dono jo perquè em riguis i em
ploris.
Perquè si vols que volem, volis.
Agafa'm amb les mans.

Vinc de lluny
on la terra dibuixa
un poble humil
fill del bosc i les valls.

Porto amb mi
els secrets de les bruixes.
Terra endins
on comencen els mars.

Salpa amb l'hivern de les valls.
Guarda la llum d'aquesta terra
fins allà on se t'emportin els anys.
Nota l'aire pel teu cos
com t'abraça i com tremola.
Guarda dins teu el fred i el foc
i quan la sentis trista no la deixis sola.

La meua veu neix de la pols dels vells
camins.
Porto dins meu l'aigua del cel, el torb
ferotge,
el vent i el riu.
Duc la distància que ens separa i ens
apropa
sempre aquí.
Terra endins on comencen els mars.

47. CANÇÓ DE FER CAMÍ

Vols venir a la meua barca?
-Hi ha violetes, a desdir!
anirem lluny sense recança
d'allò que haurem deixat aquí.

Anirem lluny sense recança
-i serem dues, serem tres.
Veniu, veniu, a la nostra barca,
les veles altes, el cel obert.

Hi haurà remes per a tots els braços
-i serem quatre, serem cinc!
i els nostres ulls, estels esparsos,
oblidaran tots els confins.

Partim pel març amb la ventada,
i amb núvols de cor trasbalsat.
Sí, serem vint, serem quaranta,
amb la lluna per estandard.

Bruixes d'ahir, bruixes del dia,
ens trobarem a plena mar.
Arreu s'escamparà la vida
com una dansa vegetal.

Dins la pell de l'ona salada
serem cinc-centes, serem mil.
Perdrem el compte a la tombada.
Juntes farem nostra la nit.

48. ÉS TEMPS DE SEGA (Ebri Knight)

Si l'amo s'ha endut la segada,
traieu pit, segadors, que ve el fred.
I el vent se us ha endut les engrunes,
traieu pit, segadors, que ve el fred.
Si hem fet créixer els fills de les
cendres,
feu-los forts, segadors, que ve el
fred.
Si ells guanyaran les nostres guerres,
feu-los fort, segadors, que ve el fred.

**Segueu arran, segueu arran,
brindeu les falçs amunt,
que som ben vius encara.
Segueu arran, segueu arran,
brindeu les falçs amunt, que la palla
va cara.**

Si duem esmolades les dalles,
feu camí, segadors, que ve el fred.
Si junts podem tombar muralles,
feu camí, segadors, que ve el fred.
De les brames en farem garbes;
feu-les junts, segadors, que ve el fred.
Les atiaem amb foc i amb ràbia;
feu-les junts, segadors, que ve el fred.

Segueu arran...

49. SERÀ UN DIA QUE DURARÀ ANYS (Ovidi)

Aprèta fort les dents
Aprèta fort els punys
Infla't d'aire els pulmons
Obre bé els ulls
Fes treballar el cap
controla el cor
No tanques mai la boca
Crida ben fort
Deixa't anar
Dóna't tot tu.

Serà blava i tranquil.la la mar.
Serà espessa i verda la vall.
Serà gran i dolça la muntanya.
Serà un dia que durarà anys.

Gent de mar, de rius i de
muntanyes,
Tindran mar i prats i rius i boscos.
Tindran tot. I es parlarà de vida.
Les ciutats seran rius plens de gent.

Floriran flors i cants i alegries.
Floriran crits i cors i paraules.
En el dia que durarà anys,
braços lliures i boques i mans.

Aprèta fort les dents
Aprèta fort els punys
Infla't d'aire els pulmons
Obre bé els ulls
Fes treballar el cap
controla el cor
No tanques mai la boca
Crida ben fort
Deixa't anar
Dóna't tot tu.

Recordant els nostres presos polítics:

Joaquim Forn
Jordi Cuixart
Jordi Sànchez
Oriol Junqueras
Dolors Bassa
Jordi Turull
Carme Forcadell
Raül Romeva
Josep Rull

i els nostres representants i companys a l'exili i encausats:

Carles Puigdemont
Clara Ponsatí
Meritxell Serret
Lluís Puig
Toni Comín
Anna Gabriel
Marta Rovira
Valtonyc
Adrià
Tamara

Correu Territorial:

fortpienc@assemblea.cat

Blog:

fpxi.wordpress.com

Facebook:

www.facebook.com/ANCFortPienc

Twitter:

[@ANCFortPienc](https://twitter.com/ANCFortPienc)

Telegram:

https://t.me/Cants_Llibertat